

Už od dob hlubokého středověku je to pořád stejné. Jakmile holka vkročí do lesa a utrhne tam nějaké bejlí (nebo - nedejbože - dokonce ví jak se to bejlí jmenuje), hned se o ní začne šířit, že je čarodějnice. A kdekdo vám ochotně odpřísáhne, že je to pravda pravdoucí. Jestli je? No, obvykle tak asi do té míry, jako je kůň s boulí na čele jednorožcem. Ale protože, jak známo, nejlepší obranou je útok, kdekterá z holek se k tomu titulu začně hrdě hlásit. Tedy přinejmenším v těchhle relativně osvětlených dobách, kdy už za každým městečkem nestojí připravený kůl a kupa dobře vyschlého klestí.

Na nás taky došlo. Malá Jajka to nesla docela svérázně. Jeden víkend ještě kňučela, že si z ní kluci dělají srandu pro jeden lipový čaj a druhý víkend už táhla na vandr s botanickým klíčem v jedné ruce, s knihou o meditaci v ruce druhé a s měděným pentagramem na krku. Kluci se, samozřejmě, chechtali zas. Obvykle bych svou mladší sestřičku bránila, ale teď jsem se tomuhle - Jajko odpusť - rádobymystickému stvoření musela smát taky. Jasně, není to zrovna fér, ale vám by to taky nedalo. Kdybyste viděli ten pečlivě udržovaný zadumaný výraz, ty tajemně přimhouřené oči...

Ze své o šest let moudřejší pozice jsem ji pozorovala trochu shovívavě, ale co bych zapírala, nakonec mě ta hra chytla taky. Bez tajuplných ksichtíků a bez pentagramů, holt už mi není Jájinych sladkých patnáct, ale s o to větším zápallem. Pichlavé komentáře o dvou čarodějnicích jsme odměňovaly odvary z kouzelných bylin a gulášem obarveným na fialovo, drsný vtípek, v něm figurovala mrtvá zmije v batohu, okázalým uhranutím ohniště. Pro upřesnění, technické řešení tohoto uhrnutí spočívalo v předchozím nenápadném umístění několika drobných pyrotechnických hraček (obyčejné "korzáry" znáte, ne?) pod slabou vrstvou včerejšího popela. Pro jistotu jsme ještě jejich nápadné žluté papírové obaly začernily fixou, ale bývalo by to snad ani nebylo potřeba. Když se úspěšně rozfoukaný ohýnek s ohlušující ránou kompletně vznesl deset centimetrů do výšky, byl Kuba o poznání bledší než já, když jsem den předtím místo lžice vytáhla z batohu schíplého hada s oním charakteristickým klikatým pruhem na hřbetě.

Nesmím zapomenout ani na hypnózu hajného, která se Jajce povedla na jedničku. Totiž, to vám musím povyprávět, protože podobná věc se hned tak nepříhodí. Seděli jsme u ohně pod Kotlicí, je tam takový krásný kout v ohybu potoka, kam jezdíme málem každý druhý víkend, z jedné strany voda a les, z druhé strany prudký skalnatý svah Kotlé hory, prostě romantika jak z reklamy na tramping. Tak jsme tam tak seděli, Coul si zrovna dopek burž, Jája vedená jakýmsi novým pořádkovým nápadem mu ho sebrala z ruky, jenže zjevně to nebyl až tak dobrý nápad, třepala spálenými prsty, Coul zíral na prázdný chleba, byli jsme jedna hromada smíchu a najednou tma za námi promluvila zvukným basem: "Tak, mládeži, to bude pokutička."

Ze smrčí se vynořila postava v zeleném a s flintou a nám všem se zadrhl hlas někde hluboko v krku. Jediná Jája, ještě rozparáděná vítězstvím nad Coulem, vztáhla před sebe ruku s chlebem, na němž ležel onen ukořistěný kousek pečené mastnoty.

"A nedal byste si radši buřta?" otázala se sladkým hlasem a upřela na hajného dvě líbezná průzračná studánky, které rázem vytvořila ze svých vždycky spíš pichlavých očí. Hajný s nepřítomným výrazem přijal chleba, buřta a odkráčel zpět do tmy.

Když jsme se probrali ze šoku, byli by kluci ochotni podepsat, že Jajka ovládá hypnotickou magii nejvyšší možné úrovně, že kolem odcházejícího hajného světélkovaly malé hvězdičky a že se vzduchem nesl dozvuk dávno zpráchnivělých šamanských bubnů. Jenže já svou sestru znám docela dobře a všimla jsem si i toho, čeho kluci ještě dávno ne - to jest, že z té malé

cácorky pomalu roste hezká ženská a že když se snaží, dokáže svým úsměvem pohnout i skály na Kotlici.

Každopádně od té doby Jája získala u kluků docela slušný respekt. Jenže co čerti nechtěli, povzbudilo ji to k dalším čarodějnickým pokusům. Odkudsi dotáhla odrbaný štůsek papírů, cosi naťukané na stroji a nejspíš zpod šestého kopíráku, světle šedá nečitelná písmenka, semtam flek od čaje. Jala se studovat z toho "tajné recepty" a hned se dožadovala, že něco zkusíme. Mohly jsme si vybrat něco, co nemělo nadpis úplně zalitý čajovou šmouhou, jistě. Mohly. Ale nevybraly. A to byl ten průšvih.

Když jsme sbíraly patřičné kytky, byla to sranda, když jsme je vařily v otlučeném kotlíku nad ohněm, byla to sranda, když kotlík koloval z ruky do ruky, byla to sranda. Úplně nejvíc jsme se všichni bavili potom. To když jsme se dohadovali co to s námi udělá. Sivák zkoumal jestli mu už na hlavě raší anténka, Kuba zkoušel svou nově nabytou schopnost najít magickým pohledem ukryté poklady (a pošilhával po mé tašce s jídlem), Coul zkoušel ze svého stetsonu vytáhnout bílého králíčka, já jsem se tomu všemu smála, jenom Jajka seděla nějak zaraženě. Možná si toho všimla jako první. Ale pak už jsme si to uvědomovali všichni. Takový pocit jakoby lehkosti, ale ne zrovna příjemný. Ztráta vláda nad vlastním tělem, apatie, jako by člověk seděl vedle sebe sama, nemohl s tím nic dělat a bylo mu to úplně jedno. Pak se mi zatmělo před očima. Když se rozetmělo, byla to síla. Ten pohled nezapomenu nadosmrti. Ležím na zádech, nad hlavou místo oblohy a stromů zelené, průsvitné, co to může...? Jéžíš. List jitrocele. A kolem... To se nedá vyprávět, fakt nedá., v první chvíli jsem si říkala, že se s tím prostě nedokážu srovnat, že se z toho musím zbláznit. Rozum prostě nedokáže přijmout, když se kolem vás všechno mnohokrát zvětší. Když se opíráte o zelený sloup a je to stonek pampelišky. Když suchá stébla trávy musíte přelézat jak spadlé stromy.

Je zvláštní, že mi dost dlouho trvalo, než mě vůbec napadlo, že se nemusel celý svět zvětšit, že to naopak já jsem menší. Ve kdekteré pohádce se zmenšují nebo zvětšují lidi a člověk nad tím ani moc nepřemýšlí, poněvač asi nečeká, že by se mu to mohlo stát. Jasně. Ale když se to pak stane, napadne vás daleko spíš, že se všechno zvětšilo, protože sebe bereme jako měřítko světa kolem a... A ono je to vlastně jedno. Protože když stejně chybí jakékoli absolutní měřítko, je spíš potřeba jednat než teoretizovat, to aby se člověk přesvědčil, že ještě zvládne aspoň trochu rozumně reagovat i když se svět zblázní.

Zvedla jsem se na nohy a rozhlédla se kolem sebe. Jen tráva, kamínky, lístky, co jsem vlastně čekala, že uvidím? Ale stačilo kousek popojít a už vidím, ta vypouklá divná stěna co se za mnou tyčí... jasně, to je kláda na které jsem seděla když se to stalo. Aspoň nějaký orientační bod. Potřebovala jsem zjistit co je s ostatními, ale bála jsem se opustit místo, kde jsem se probrala a které pro mě teď představovalo aspoň střípeček jistoty, stébélko pro tonoucího. Jenže to bych nevyřešila nic. Napadlo mě možné řešení a doufala jsem, že někoho dalšího napadne taky. Otočila jsem se zády ke kládě a snažila se jít co možná nejpříměji. Přelézání stébel trávy a obcházení kamenů mi trochu ztěžovalo úkol, ale naštěstí směrem k ohništi trávy vcelku rychle ubývalo, až jsem vyšla na pustou prašnou planinu, v jejímž středu se tyčily kameny obkružující ohniště. Stačilo popojít kousek za roh a tam už seděl Sivák. Očividně se mu taky ulevilo, když me zahlídl, zaprvé člověk ví, že ostatní jsou na tom taky tak a za druhé když už tomu tak je, je potřeba neztratit se navzájem. Přesto jsme se ještě na chvíli rozdělili - já jsem obešla ohniště z jedné strany, Sivi z druhé, abychom případně našli někoho, kdo by se taky vydal k prostředku. Když jsme se na opačné straně potkali, stál vedle Siváka ještě Coul, ruce v kapsách a na tváři zářivý úsměv. Jéžíš, to přece není normální. U Coula si vážně chvílemi přestávám být jistá, jestli je optimismus spíš povahový rys nebo psychická vada.

Tak jsme byli tři. Tři lidi, to je tak akorát na první válečnou poradou. Výsledek? Hlavně bude potřeba najít ostatní, zbytek můžem řešit potom. Coul se chechtal, že Jakuba můžem hledat jedině u jídla. Na druhou stranu, něco pravdy na tom je. Kam jinam by se taky mohla vypravit taková personifikace žravosti jako náš Kuba. Ale co s Jájou? Jestli začala hysterčit namísto uvažování, může být kdekoli. A to není příjemná představa.

Co se týče Kuby, toho jsme našli lehce. Vážně tam byl. Přímo v igelitce. Okusoval okraj salámu, z chleba si k tomu odlamoval "drobečky" velké jak dlaň a tvářil se nesmírně spokojeně.

"Takovej sen se mi zas tak často nezdá, tak si to musím užít," vysvětloval s plnou pusou.

Šmankote, co když je to pravda? Ne to s tím jídlem, jídlo sežer pes, ale co když je to tak a co když se nám to jen zdá? Světýlko naděje. Jenže jsem nesebrala odvahu zaptat se ostatních, jestli mají taky pocit, že je to sen. Ve snu by přece jiní lidi měli vystupovat tak jako mimochodem a úplně samozřejmě. Ne, já prostě neměla odvahu se jich zeptat. Kuba mi sice vnuknul myšlenku, že se mi tohle všechno jen zdá, ale zároveň tím, že si to myslí taky, tím to vlastně skoro popírá. Ne. A když... Ne. Jsou otázky, které ztrácejí schopnost být vyřešeny, čím víc se člověka dotýkají. Takže... Ne.

"Netvař se jak když přemejšlíš a dej si čokoládu."

Ne. Jo. Jo, tak takhle zní nejrozmumnější věta, která v tuhle chvíli mohla vůbec zaznít. Vděčně jsem se na Kubu usmála přijala nabízený úlomek čokolády. Úsměv oplatil ještě zářivějším a dál se zabýval jídlem, jako by se vůbec nic nedělo. Jenže oni fakt vypadají jako by se nic nedělo... Odhodlala jsem se. "Coule?"

"No?"

"Hele, taky si myslíš, že je to sen?"

"Ne," konstatoval po krátké úvaze. "Mně se takhle normální sny nezdají."

Šmankote. Já ho asi přetrhnu. Normální sny. Zmenšili jsme se a nevíme jak se dostat zpátky do původní podoby, ale Coulovi je to příliš normální. Fakt bych nechtěla vidět, co se mu tak obvykle zdá. Jenže... no ne, my se tu cpem a ještě jsme nenašli Jajku.

Nenašli, Jajka našla nás. Šla blíž, ale váhavě se zastavila, napůl ukrytá za trsem nízké trávy a pozorovala nás zvláštním, nepřítomným pohledem. Zamrazilo mě v zádech, když jsem si uvědomila, odkud tenhle pohled znám. Přestě tak se dívala ta srnečka, co jsme ji viděli tehdy na vandru v Beskydech. Měla ošklivě poraněnou nohu, pajdala po třech a hledala pomoc, kdekoli, třeba i u lidí, ale zároveň se nás šíleně bála. Stála mezi stromy a dívala se přesně takhle. Nakonec utekla.

Jen ať neuteče i Jája. Zkusila jsem na ni zavolat jménem. Co nejmírněji, co nejkldnějším hlasem jakého jsem v tu chvíli byla schopna.

Šla k nám, jako by se probírala z transu. Těmi pár kroky jako by se vrátila do reality. Dá-li se říkat realita tomu, co nás obklopovalo. Pořád se jí ale klepaly nohy a už to, že celých deset minut neřekla ani slovo, dokazovalo, že prožila velký šok. Řeč se jí ale rychle vrátila a vzápětí nás zahltila záplavou zážitků. Probuzení si prožila stejně jako my ostatní, dokonce se s tím prý celkem záhy vyrovnala, ale když se nás vydala hledat, zažila neuvěřitelnou věc. Objevila v trávě jakousi schůdnou pěšinku, vydala se tedy po ní a najednou - nohy, kusadla, velikánské oči... proti ní se valil brouk. "Velkej jak medvěd, ale hnusnější," popisovala Jája sugestivně a zjevně si užívala, jak jí čtyři pohledy napjatě visí na rtech. Leč žádný hrdinský souboj se nekonal, Jajka se na poslední chvíli ztratila v trávě a brouk produpal kolem.

"Je ale strašně krvežíznivej a obchází tu někde okolo," uzavřela dramaticky své vyprávění.

To bylo něco pro kluky. Konečně mohli začít vyvíjet strategii, řešit, plánovat... Otázku vyzbrojení vyřešili rychle - nedaleko odhozené Sivákovo žebadlo už léta místo knoflíků zdobil zavírací

špendlík, který se teď rázem proměnil v hrozivě vypadající zbraň. Leč krvežíznivý brouk se neobjevoval a bojové nadšení postupně upadalo. Seděli jsme zas před taškou s jídlem a nedělali nic.

Bylo na čase upozornit na další celkem podstatné otázky. Třeba na to, že tohle nemusí být sen, že je sobota večer a že jsme ještě jaksi nepřišli na to, jak se vrátit do původní velikosti. A že jestli na to nepřijdem do zítřejšího večera, naši rodiče vyhlásí pátrání, zverbuji policii, zásahové jednotky a souseda se psem, načež nás v rámci hledání nejspíš někdo rozšlápne nebo nás jen tak mimochodem posvačí onen pes, aby měl na stopování víc energie.

"Já teda těm vašim čarodějnejm spisům už nevěřím ani ň," nechal nás do svých úvah nahlédnout Sivák, "ale nenašlo by se tam třeba něco zvětšovacího nebo co by jakkoli vyrušilo ten předchozí dryják?"

"No, já jsem to moc nečetla," přiznala Jája. "Jsme zkusily hned to první co tam bylo..."

"A víte aspoň, kde to je?"

"No, hned na první stránce..."

Sivi zavrtěl hlavou. "Takhle jsem to nemyslel. Jako kde zůstal ležet celej ten sešit. Prostě se do něj podíváme a buď to tam bude nebo si odškrtneme jednu možnost a můžem přemejšlet dál." Rozhlédl se po nás, cože tomu říkáme. Kuba neříkal nic, protože s plnou pusou se nemluví, Coul se celou situací náramně bavil, Jája neměla daleko do breku a mně bylo vcelku jedno, co budeme dělat - hlavně dělat vůbec něco. Takže bylo odklasováno a mohli jsme jít. Poslední výskyt "magické knihy" jsme odhadli na západní okraj kruhu, zhruba směrem ke Kotlici. Mohla zapadnout za kládu, na které v tu chvíli Jája seděla, v tom případě bude hledání horší, ale nijak daleko odletět nemohla. Snad.

Západní směr jsme chytli jednoduše, stačilo jít rovnou za sluncem, které už se chystalo do nebeského spacáku. Terén byl docela schůdný, takže nás zdržovala jen urputná snaha kluků najít toho hrozného brouka, případně jakéhokoli brouka a vyzvat ho na souboj. Možná by jim stačila i žížala, žížalka, červíček, prostě se v nich probudily lovecké pudy a ve svých představách se nejspíš stali hrdými pány džungle, ale já si teda připadala spíš jak na školním výletě první A. Tři Tarzani se plížili suchou travou, klopýtali v kamíncích a bojovně pokřikovali, takže veškerá fauna zpod Kotlé hory vyděšena opouštěla své teritorium. Možná naštěstí, protože by se mohlo stát, že by kluci tou špendlíkovou zbraní opravdu dokázali ohrozit i něco jiného, než jen sebe navzájem.

Nakonec mi nezbylo, než je okřiknout, protože tímhle tempem bychom ke knize nedošli. Ač neradi, poslechli, ale stejně už se sešeřilo, když jsme stanuli na okraji bílé pláně formátu A4. V botách nám lehce čvachtalo, okolí podmácel zbytek lektvaru vylitý z převrženého kotlíku. Profukoval podvečerní chladný vítr a snad i Coula (konečně) přešla legrace, protože na vybledlá písmenka už v tomhle světle vážně nebylo vidět a bylo celkem jasné, že tu budem muset přespat. V mokřých botách, bez spacáku, ohrožování nočním hmyzem, který - kdo ví - může mít ještě nebezpečnější kusadla, delší nohy a strašidelnější oči než Jájin brouk krvežíznivák. Brr.

Coula legrace nepřešla. Kubu taky ne. Procházeli se po papíru vlnícím se v poryvech větru a bavili se, když neudrželi rovnováhu a skulili se z náhle vzniknuté duny do údolí, které se vzápětí stalo dunou a tak podobně. Bavili se tím hodnou chvíli, zatímco my jsme v okolí knihy hledali suché místo k přespaní. Krotitelé rozbouraného papíru přišli, až když padla tma, ještě celí rozjaření tou zábavou. Usnule ale záhy, stejně jako my všichni.

Probudil mě Jájin výkřik. Brouk! Napadlo mě hned. Naštěstí můj první pohled padl na sluncem ozářené špendlíkové kopí, chytla jsem ho...

Povídka pro Jajku

Napsal uživatel B.B. Deneb

Pátek, 16 Listopad 2007 04:00

A v tu chvíli mi to došlo. Je docela divné, když zbraň, kterou jsem včera sotva unesla, najednou držím dvěma prsty. Prohlížela jsem si kraj kolem sebe, jako bych ho viděla poprvé. Stromy, skály ve svahu Kotlice, ohniště, potok. Koušek ode mě Jajka, oči ospalé, ale v nich výraz nesmírného pobavení. Není divu, při pohledu na mě - křivý špendlík v ruce, odhodlání ve tváři.

"Co řveš, takhle po ránu?" ušklíbla jsem se.

"Mně se zdál takovej divnej sen," začala Jája, ale uvědomila si onen špendlík v mých prstech a došlo jí, že mi nic vysvětlovat nemusí. "No, prostě mě tak najednou překvapilo, že už je to pryč." Tvářila se šťastně, ale mně to v tu chvíli přišlo skoro líto. Bylo to vlastně zajímavé dobrodružství, a takhle se rozplyne do ztracena.

"Čarodějnice," ozvalo se nám za zády. To se probudil Sivi.

"Ježibaby," dodal Kuba a otevřel oči. "Co jste to navařily za halucinogeny, že se mi zdály takový blbosti?"

Poslední se probral Coul, s úsměvem na tváři jako vždycky. Jo, fakt se kření i po ránu. Říkala jsem si, že nemůže být normální. Očima přelétl okolí, nás, nakonec mu pohled sklouzl na knihu. A vážně, přísahám, do té doby jsem neviděla, že by Coula něco vyvedlo z rovnováhy. Ale teď teda jo, a důkladně. Seděl, lapal po dechu, celý zelený, oči dokořán.

S Jájou jsme na sebe spiklenecky mrkly, Bylo nám jasné, co asi na papíře uvidíme, ale Coul to, jak se zdá, nečekal. Vůbec. Valil oči a snažil se to pochopit.

Bílým listem se proplétaly drobné řetízky blátivých puntíků. Šlápoty malých, malilinkatých botiček.

B.B. Deneb, Praha

3. místo v próze do 23 let,

Trapsavec 2007